

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehangylik.

Íjas lovas jászok

Jó lovas, jó íjász, ezek voltak jászok, megvédték önmaguk, nem vittak világot. Nem voltak hódítók, nem foglaltak földet, egész életükben jártak rétet völgyet. - Mért jártak lovakkal régi dicső jászok? - Azért hogy síkságban legyen magasságok. Jó lóval átkeltek áron éren lápon, folyamon úsztattak, vágta át pusztákon. Váltották lovaik, ki málhás ki háta, bogáncstól nádastól védve voltak lábak. Kaftánjok nem ért le harmatvizes füre, így járták végtelent mindig lovon ülve. Szívós zömök lovuk nem mondható szépnek, kócosak, csapzottak mégis kedves képpel. Kitartásban párjok nem volt föld kerekén, télen szűk idő volt, nyáron bő legelés. Őszre úgy meghíztak nem bírták a vágta, szemre gyengébbeket így hát le is vágta. Erősbik fajtaik tavaszig kibírták, akkor dús fű mellé falták virág szirmát.

Jászoknak dolgaik sosem volt sürgetős, lovaiknak vágta nem volt ép ismerős.

Oly módon harcoltak tartottak nagy távot, nyilaik lőtávja másét megduplázott. Remek jó íjászok párjukat ritkítják, aki rájuk támadt szószerint ritkítették. Aki tört jászokra annak lett az végzet, távolról nyilaztak, szabadult sok lélek. Izmaik oly feszes mint ideg az íjban, nem is volt őbennük találatnak híja. Száz lövés száz halál, tudta minden ellen, jászok íjtudását világ dicsérhette. Nyilaiknak hegyén nem szállott félelem, ki velük szembe szállt az volt a végzete. Nem kellett

ellenek jászoktól tartani, azonnal halál jött s lettek szebb napjaik. Nyilaik vesszeje nádnak erős szála, ifjaik gyűjtötték vizenyősben járva. Hegyük ércből, fából, mikor csiszolt kőből, kérdés hogy mi célból, mikor mire lőtök. Miként a nádakat akként madár tollat, gyűjtöttek örökkön keltükben jártokban. Vesszőben egyensúlyt -hegynek ellenében- homok és viaszár amik képezének. Íjoknak tegezét mindig zárva tarták, ajzatlan fegyverük bajok ne zaklassák. Nap heve ne szíjja, esőcsepp ne verje, maradjon örökkön félelmes fegyvernek. Sérültet, rokkantat sohasem hagyott jász, húr pendült nyíl repült azonnal nagy volt gyász. Ki harci szándékkal indított támadást, küzdésben ők voltak azoknak sorscsapás. Közelről nem vívtak, verejték nem érte, se ellen sem saját, hideg fejjel mértek. Ellenség kerülte jászoknak léterét, távolból tudhatta biztonban életét. Mikor ha közelgett idegen jászokhoz, jó hétszáz lépésről nyilaztak lábokhoz. Aki még közelgett s békejelt nem mutat, annak egy újabb nyíl nyit meg újabb utat. Aki jött békével, íját vagy lándzsáját mutatta messziről magasra feltartván. Jöhetett nyugodtan jelezve szándékát, de ha csalt azonnal hét vessző járta át.

Íjmester valahány, íját készítette, évekig nagy gonddal mívvél egyengette. Visszacsapó íj volt ős jászok fegyvere, juhbélből sodorva acélos idegje. Vigyázták, becézték, mind nevén nevezték, elmét hosszabbító halálnak fegyverét. Elme és cél között nyíl volt a kész halál, kit egyszer célba vett azt bizton eltalált. Játékból sosem lőtt, étellel nem játszott -hirdették tisztelőik- Dicsőséges jászok!

Nem vágytak ők földre, mások jószágára, akivel lehetett éltek barátságban. Barátságuk híre éppen olyan nagy volt, mint hogy sok dicső jász milyen módon harcolt. Kőkemények voltak, de bíz csak a harcban, minek rendjét tartva, csalni sosem csaltak. Rabot nem ejtettek, szolgát nem tartottak, úgy volt minden jász úr, amiképpen szolgál. Népük közt nem élt meg senki sem lenézést, élethez mi kellett mind együtt szerezték. Ifjakat éppen úgy neveltek életre, legyen fi-, vagy leány lóra és fegyverre. Művelték tudásuk élten át végtelen, amíg csak íj ajzást erővel felértek. Egy múlta csak felül testüknek edzését, az hogy ki miképpen művelte elméjét. Elme ha nem feszes sosem lesz találat, kerülő jászokat ellenség halála.

Így vívták harcaik, így éltek életük, lóháton s nyilazva, tisztelve Istenük. Dicsőség mindenik-, egyenes jó jásznak, pusztának gyermeki, ékei világnak.

Borzák Balarám Béla